

mare slăbiciune a firii noastre. Omul este o ființă tainică și nemăsurat de bogată; în țesătura sufletului său pot sta lucruri de nimeni bănuite. Nici după cele mai lungi și mai atente conviețuiri nu ne putem socoti în drept de a judeca pe altul. În fiecare dintre noi sălășluiesc atâtea puteri și slăbiciuni, atâtea frumuseți și lucruri urâte, încât cu greu am putea alege adevărul și împărți dreptatea.

Numai o închipuire neîntemeiată despre natura fapturii noastre ne poate face să apucăm pe o cale atât de pripită și inumană.

Cine îți dă dreptul de a judeca pe altul? De unde această calitate supraomenească? Este cineva

dintre noi fără de greșală? În genere, omul este înclinat de a fi foarte iertător față de sine și foarte aspru față de alții. Iisus, în fața oamenilor care voiau să omoare cu pietre femeia păcătoasă, a spus: „Cine dintre voi este fără de păcat să arunce cel dintâi cu piatra”. Oamenii, la auzul acestor cuvinte, s-au înspăimântat și au dat cu toții înapoi. I-a mustrat întrebarea.

Tainele sufletului omenesc, neputința noastră de a le pătrunde și natura noastră slabă nu ne îndreptățesc să ne ridicăm ca judecători. Judecătorul cel drept este numai Dumnezeu.

Sursa: **Ernest Bernea**, *Îndemn la simplitate*, Editura Predania, București, 2004, pp. 35-36

PROGRAMUL LITURGIC

Sâmbătă 1 august	18:00	Vecernia
Duminică 2 august	08:00	Utrenia și Sfânta Liturhie Ap. 1 Corinteni 1, 10-17; Ev. Matei 14, 14-22; glas 7; → Duminica a 8-a după Rusalii (Înmulțirea pâinilor); → Aducerea moaștelor Sfântului întâi Mucenic și Arhidiacon Ștefan;

Pentru versiunea digitală și extinsă a buletinului abonați-vă pe sfantul-ilie.ro.
Strada Doamnei, nr. 18, Sector 3, Capitală

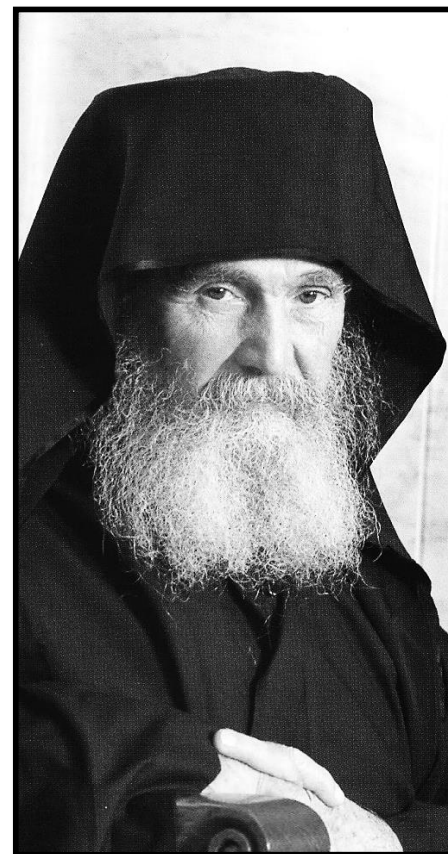

BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

„Cel mai de preț în această viață este să lași toate și să-ți plângi păcatele tale, pentru că cea mai scumpă pentru noi este veșnicia.” – Părintele Ilie Cleopa

Nr. 348 / 26 iulie 2020

ARHIMANDRITUL
EFREM FILOTHEITUL

1927 – 2019

DUPĂ CE MĂ RUGAM SIMȚEAM CĂ SUFLETUL MEU PRIMEȘTE PUTERE

Lumea, care nu știe să prețuiască adevărata stare duhovnicească, îmi adresa foarte multe laude și mă socotea un copil sfințit. Iar eu mă „umflam în pene”. Laudele îmi pricinuiam rău fără să-mi dau seama. M-am molipsit atât de mult de acest microb și am fost otrăvit de mândrie și de slavă deșartă, încât mi se părea că ajunseseam la al treilea cer.

Însă „lunetele” Starețului, care deslușeau bine lucrurile, a văzut ce fiară se ascundea înlăuntrul meu și atunci el s-a pornit să o omoare. Și astfel, a luat cuțitul disciplinei și a început să deschidă drum smereniei. Aproape tot timpul supunerii mele nu a fost altceva decât o adevărată instruire. Am dat de un profesor, de un specialist. M-a examinat în profunzime, până în cele mai mici amănunte, și chiar

din prima zi a început să-mi trateze sufletul. Și nu mă slăbea nicio clipă. Mă muștra mereu, mă ocăra, mă smerea. Știa că numai ocările aduc folos duhovnicesc, fiindcă astfel câștigă cineva cununi, atunci când rabdă. Atunci egoismul și slava deșartă sunt nimicite. Însă, cu ajutorul lui Dumnezeu, nu am deschis niciodată gura ca să spun: „Pentru ce aceasta? Ce am făcut?”.

În general, Starețul era foarte aspru. În toți acei ani cât am stat lângă el doar de două ori l-am auzit strigându-mă pe nume. De obicei mă striga „neghiobule”, „bobocule”, „micuțule” și multe alte epitete calificative. Este adevărat că atunci când mă muștra sufeream foarte mult în sinea mea, dar cât de recunoscător îi sunt acum pentru acele „intervenții chirurgicale”! Zi și noapte ocări. Nu din când în când, ci în fiecare zi. Ah, ce mi-a făcut Starețul! Nici să râsuflu nu apucam din pricina ocărilor. Sufeream și de aceea mergeam la chilia mea, Îl îmbrățișam pe Cel Răstignit și Îi spuneam cu lacrimi: „Tu, Care ești Dumnezeu, ai răbdat nedreptăți, ocări și necinstiri de la o mulțime de oameni păcătoși. Oare eu, păcătosul și pătimașul, să nu primesc o muștrare? Starețul face aceasta pentru că mă iubește și vrea să mă

mântuiască”. Și după ce mă rugam astfel, simțeam că sufletul meu primește putere pentru a răbda răstignirea.

Sursa: **Arhimandritul Efreim Filotheitul**, *Starețul meu Iosif Isihastul*, Editura Evanghелиsmos

**MITROPOLITUL
HIEROTHEOS VLACHOS**

TAINA SPOVEDANIEI

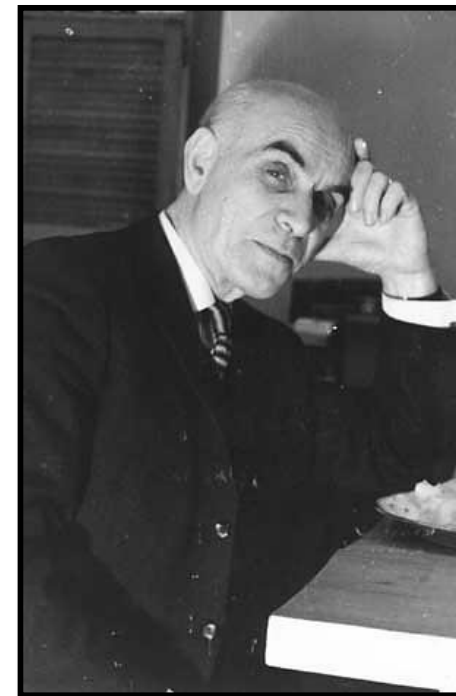
Părerea fundamentală a Părintelui Sofronie de la Essex era că Taina Spovedaniei diferă de o simplă discuție.

Cel ce se spovedește spune elementul central al gândului sau al păcatului sau al patimii care îl necăjește, fără să intre în amănunte, iar duhovnicul lasă liber – să fie exprimat către cel ce se spovedește – primul gând care vine după rugăciune.

De asemenea, spunea că atunci când cineva îl întreabă pe duhovnic și ia sfat, trebuie să primească sfatul acela ca fiindu-i destinat numai și numai lui, și să înceapă să-l îndeplinească, fără să zică celorlalți ce i-a spus duhovnicul. Mi-a spus de multe ori că aceasta era una din legile fundamentale ale Tainei Spovedaniei. Când legea este încălcată, se întâmplă multe tulburări, dar și numeroase împotriviri ale multor persoane împotriva duhovnicului.

Mai spunea că o altă lege legată de Taina Spovedaniei este de a nu ajunge ucenicul să se contrazică cu duhovnicul.

Sursa: **Hierotheos Vlachos, Mitropolit de Nafaktos și Sfântul Vlasie**, *Cunosc un om în Hristos: Părintele Sofronie de la Essex*, Editura Sophia, București

ERNEST BERNEA
1905 – 1990

JUDECĂTORUL CEL DREPT ESTE NUMAI DUMNEZEU

Sunt oameni care dintr-o singură privire aruncă sentința: *ești vinovat*. O deplină încredere în sine îi face să-și acorde acest drept de a judeca pe alții. Mulți dintre noi suntem înclinați să condamnăm cu o ușurință pe care nimic din gândul și din fapta noastră, nimic din fapta slabă nu o poate întemeia. Oamenii cred că, dacă au văzut sau ascultat pe cineva în treacăt, îl pot judeca imediat și fără greș. Stă aci o